

ZBYNĚK PAVIENSKÝ

PO SOPKÁCH A VULKÁNECH V CHILE

Cestovatel Petr Čánský, kterého jsme vyzpovídali v květnovém vydání Tarsicia, prošel snad všechny země Jižní Ameriky. On sám k tomu říká: „Na Jižní Americe se mi líbí snad úplně všechno. Obdivuji její kulturu prosycenou spe-

cifickým prožíváním víry a náboženství, jsem uchvácen její mnohotvárnou přírodou obsahující snad vše od pouští, pralesů až po pyšné velehory. Z nich mě nejvíce lákaly obří sopky dosahující výšek až 3 000 metrů.“

Z chilského města Pucónu jsem asi po dvoudenním stopu dorazil do městečka Malalcahuello, tedy spíš větší vesnice, lákající turisty na krásné termální prameny. Mě ovšem více zajímala sopka Lonquimay s výškou 2 865 metrů, majestátně se vypínající nad okolní krajinou. Přístupové cesty k sopce, ležící v národním parku, strážejí správci vybírající za vstup pár stovek pesos. Nechce se mi nic platit, a tak správce a jejich boudu velkým obloukem obcházím. Kráčím si jako pán po cestě a najednou proti mně... strážce parku! Připadám jsem si jako malý kluk a s rudýma ušima kráčím zpět. Druhý den ráno poslušně stojím před správcem, ale teď mě zase nechce pustit kvůli špatné předpovědi počasí. Prý ať se vrátím tak za tři dny! Tolik času nemám, slušně mu tedy poděkuji a hned za první zatáčkou přeskakuji plot státního parku.

Ráno je výtečné počasí, vulkán obcházím západním směrem přes kamenitý pás. Otevírá se mi krásný výhled na sopku Tolhuaca, která není tak kuželovitá a její viditelná strana je pěkně členitá. Předem mnou se nalézá první vážná překážka – rozlité lávové pole, v němž neustávající síla vody a větru vytvořila hluboké kaňony, skrz které více než tři hodiny hledám cestu ven. Konečně mám toto přírodní bludiště za sebou a stoupám po pohodlném holém hřebeni. Předem mnou se otevírají nádherné výhledy na vrcholky And. Pohled mi sklouzává do údolí pokryté barevnými lávovými poli. V dále je vidět nový kráter, ze kterého 25. prosince 1988 sopka vyvrhla žhavý obsah svých střev. Stoupající kouř byl údajně viditelný až v jižní Africe. Výbuch a výron lávy měl katastrofální následky, muselo být evakuováno množství lidí, jeden člověk tehdy zahynul.

SNÍH V LÉTĚ!

Večer si ustelu mezi dvěma kameny a ráno mám jasno, že nikam nepůjdu. Je zataženo a prší. Naštěstí jsem krytý kameny a je mi teplo a celkem fajn. Tipuji, že jsem zhruba ve výšce dvou kilometrů. Kolem poledne se ale déšť začne měnit ve sníh a během chvilky sněží tak silně, že nestačím odstraňovat sníh ze stanu. Můj maličký příbytek pro jednoho poutníka začíná být provlhlý, látka se prověšuje a vytváří kapsy, ve kterých se drží voda. S přicházejícím večerem se sníh začne opět

měnit v déšť, a v tom okamžiku je zle. Voda se mi dostává do stanu, většinu věcí už mám provlhlých. Nepočítal jsem s tím, že uprostřed Jižní Ameriky bude v létě sněžit, a nemám žádné teplejší oblečení. Noc s sebou

přináší mráz, spacák mám z větší části navlhlý, a i když výrobce slibuje, že duté vlákno bude hřát i za mokra, nijak zvlášť to nepocituji. Nemůžu spát, snažím se zabít čas, čtu si, píšu si poznámky, ale ruce mi křehnou a musím si je schovat do spacáku. Přes tenké plátno stanu na mě studeným a mrtvým světlem mrkají hvězdy. Uprostřed mrazivé noci začínám litovat, že jsem ušetřil těch pár pesos a utekl strážčím parku. Teď by aspoň někdo věděl, kde se zhruba nalézám.

BÍLÉ ANDY

Během noci se nejspíš změnilo počasí, protože se probouzím do krásného teplého rána. Vše kolem je pokryté sněhem, který pomalu taje. Sluneční paprsky vysouší můj stan a rychle se zmenšující sněhové skvrny na plátnu vrhají zajímavé pohyblivé stíny. Vše kolem mě je bílé. Stále zelené větve araukárií

Vulkán Llaima v Chile.

pokryté sněhovými čepicemi připomínají zimu u nás v Jizerských horách. Válím se ve spacáku a užívám si tepla a radosti ze života. Dnes nebudu pokračovat a stejnou cestou se vrátím zpět. Díky sněhu je krajina úplně jinak zbarvená, o vodu už není nouze. Dojdu zpět přes komplikované lávové pole, cestu už znám, a v menším lesíčku, s vidinou, že ráno vylezu až na vrchol, si stavím stan.

BÍLÁ TMA

Sluníčko mě budí svými paprsky, plný síly šlapu nahoru. Den je nádherný, je mimořádná viditelnost. Na západě se slunce odráží od vln Tichého oceánu a oslepuje mě tisíci slunečními prasátky. Po temné noci jsem naplněn radostí a výškové metry mi rychle utíkají pod nohama. Po několika hodinách se vrchol začne halit do hustého mraku. Nejsem ochotný se vzdát a pokračuji až do výšky 2 400 m n.m. Před sebou už mám jen strmý kužel na vrchol, moc rád bych se na něj dostal, ale mlha houstne stále víc. Všude kolem mě je bílo, nevidím ani na krok, ale nechci to vzdát. Najednou stoupnu na ledovou plochu, noha mi ujede a už fičím dolů. Žaludek se mi zatřepe strachy, naštěstí jsem sjel jenom pár metrů. Beru to jako signál a otáčím se. Z mraku, ve kterém jsem se celou dobu pohyboval, začínou padat sněhové krystaly, naštěstí cestu už znám. V údolí se sníh mění na déšť, jsem promoklý na kost, ale aspoň už nemrznu. V hotelu, kde jsem ubytován, jsem uvítán jako dlouho ztracený syn.

Lámanou angličtinou mi vysvětlují, že už mě považovali za ztraceného. Zvou mě k sobě domů, schází se celá rodina prohlédnout si bláznivého turistu. Je spousta jídla, všichni mi něco nabízejí, hraje hudba, zní spousta smíchu, z vypitého alkoholu se mi točí hlava, miluji Jižní Ameriku. V peřinách spím jako dudek.

SOPKA ANTUCO

Ráno se loučím s rodinou a vyrážím na stopa. Nechci se vzdát svého snu vylézt na jednu z chilských sopek a směřuji do vesnice El Abanico v podhůří sopky Antuco (2 969 m). Tentokrát se pokorně hlásím u strážců parku, jsou ale přátelsky naladěni a nic po mně nechtějí. Stoupám cypřišovými háji, skrz které prosvítá masiv vulkánu

Sierra Veluda (3 585 m). Večer dojdu přímo pod masiv hory, ze které se valí několik vodopádů zavlažujících zdejší jinak celkem suchou kamenitou zem.

PUMA AMERICKÁ

Další den pokračuji do kopce cik cak mezi lávou, kameny a sněhem do sedla sopky ve výšce 2 100 m. Svah je prudký a zasněžený, sleduji stopy krav; kde vyleze kráva, tam vylezu taky. Po několika hodinách rychle

chůze dojdu pod vrcholový kužel. Cestou ve sněhu objevuji čerstvé stopy pumy americké. Trochu mě mrazí v zádech. Puma vážící téměř sto kilo je dokonalý zabiják. Utěšuji se myšlenkou na mizivý počet útoků pumy na člověka a pokračuji dál. V cestě mi leží dvě trhliny. Zdálky vypadají, že by se daly přeskochit, zdání ale bohužel klame. Musím se vrátit, prokličkovat po stopách pumy a najít jinou cestu. Poslední desítky metrů k vrcholu se brodím jemným pískem. Každý krok je vykopený hroznou námahou, svaly mě pálí, a navíc mám pocit, že nelezu nahoru, ale sklouzávám dolů. Pode mnou v hlubině modře svítí hladina jezera Laguna del Laja. Z hloubi paměti se mi vynořují slova o Duchu Božím vznášejícím se nad vodami. Já ale bohužel nejsem duch, mám tělo, které mě táhne dolů. Ještě jednou zaberu a najednou jsem na vrcholu. Z kráteru se trochu kouří, nedaleko je pomníček 46 vojáků, kteří před třemi lety umrzli ve sněhové vánici. Dolů sklouzávám po sněhu, dorazím akorát před západem slunce.

Večer z okna hotelu, s teplým čajem v ruce, obdivuji horu. Přemyslím, co všechno jsem na ní zažil, formuluji si v hlavě vzpomínky, které si zapíšu do poznámek. Muchas gracias por todo!

CESTOVATEL PETR ČÁNSKÝ

Foto: Henner Damke, Robert, baissa - Adobe stock; Petr Čánský(3)